

РЕШЕНИЕ

№ 1116

гр. София, 01.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 06.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Дешев, като разгледа дело номер **570** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 203 и сл. от АПК вр. чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ),вр. с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по искова молба на А. В. Т. от [населено място], чрез адв. Й. Г. срещу СДВР с правно основание чл.1 ЗОДОВ за присъждане на претърпени неимуществени вреди в размер на 1 000 лв. ,в резултат на отменена по надлежния ред като незаконосъобразна Заповед за задържане рег. № 04-5140 от 05.12.2010г., издадена от полицейски орган при 04 РУП при СДВР и в резултат на незаконосъобразни действия на служители при 02 РУП при СДВР, извършени на 05.12.2010г.

Ищецът твърди, че задържането е довело до безсилие и унижение, както и разочарование на ищеца от функционирането на изпълнителната власт. В с.з. чрез процесуалния си представител поддържа исковата молба. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответната страна по иска – Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща представител по делото и не изразява становище.

Контролираща страна – Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор Дешев поддържа, че искът следва да се отхвърли като недоказан и неоснователен.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С решение № 1636 от 07.04.2011г. по адм. дело № 9739/2010г. по описа на АССГ, I отд., 39 състав, влязло в сила на 29.04.2011г. (видно от служебна проверка в деловодството на АССГ) е отменена като незаконосъобразна Заповед № 04-5140 от 05.12.2010г. издадена от полицейски орган при 04 РУП-СДВР.

С цитираната заповед ,осн. чл.63,ал.1 , т. 1 ЗМВР , на 05.12.2010г. в 15.10 ч. е задържат ищеца за срок до 24 часа в помещенията за временно задържане на 04 РУ –СДВР.

Лицето е освободено в 10.10 ч. на 06.12.2010г.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните материални предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт или незаконно действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

Ищецът твърди, че е претърпял вреди в резултат на задържането, осъществено с отменената по надлежния ред с влязло в сила съдебно решение заповед рег. № 04-5140 от 05.12.2010г и вследствие на незаконосъобразни действия на полицейски служители от структурата на 04 РУП – СДВР.

В процесния случай,предвид постановеното решение по адм. дело № 9739/2010г. по описа на АССГ/в сила от 29.04.2011г./ се установява, че заповедта за задържане на лицето е незаконосъобразна, поради което е изпълнена първата кумулативна предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За да бъде уважен иска по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на заповедта за задържане и/или от описаните в исковата молба и уточнителните молби незаконосъобразни действия на полицейските служители при 02 РУП – СДВР.

На първо място, ищецът твърди, че на процесната дата -05.12.2010г. около 15.00 часа полицейски служители от 04 РУП – СДВР са го спрели при липса на законови предпоставки за проверка при управление на автомобила му. За нарушение на ЗДвП, а именно говорене по мобилен телефон по време на движението , на Т. била наложена глоба. В същия момент полицаите извършили проверка в информационната система на полицията и установили, че ищецът има полицейска регистрация. Последният бил поканен от полицаите да ги придружи до 04 РУП-СДВР, което Т. изпълнил без да се съпротивлява.

Съгласно чл. 165, ал. 1, т.1 от ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни при проверка да се обозначат ясно, осигурявайки необходимата видимост, съгласно ал. 2, т.1 при изпълнение на функциите си имат право да спират пътните превозни средства, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство и с

извършвания превоз. Съгласно цитираните разпоредби на чл. 165 и чл. 166 от ЗДвП съответните контролни органи имат правомощието да спират пътните превозни средства, както и да проверяват документите за самоличност и свидетелство за управление на водача, включително и документите на управляваното превозно средство, като законът не изисква така описаните правомощия да се осъществяват само ако има съмнение, че определено лице ще извърши административно нарушение или престъпление или в случай, когато се извършва нарушение по ЗДвП. Служебните задължения на контролните органи по ЗДвП са свързани с предотвратяването на евентуални административни нарушения, така и с отстраняването на вредни последици от вече извършени административни нарушения и осигуряване на безопасността на всички участници в движението. Това означава, че не е налице незаконосъобразно действие на съответните полицейски служители на процесната дата, място и час, изразяващо се в спиране на управлявания от ищеца автомобил и проверка на документите.

Въпреки указанията на съда до ответника по делото съгласно чл.170, ал.1 АПК, последният не изпраща представител и не е ангажирал каквито и да било доказателства относно каквото и да било противоправно поведение от страна на ищеца по време на проверката. Липсват данни за нанасяне на обиди и непочтително държане с ищеца от страна на полицейските служители по време на установяване на нарушението по ЗДвП респ. издаване на фиша за глоба.

За да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 203 и сл. от АПК и ЗОДОВ, е необходимо да се установи наличието на действие или бездействие на длъжностно лице или административен орган при упражняване на административна дейност, което е незаконосъобразно. В случая липсва такова твърдение от страна на ищеца. Отношение към въпроса за претендираните неимуществени вреди е поведението на полицейските служители на процесната дата спрямо ищеца и дали същото е надхвърлило съответните законови рамки, като е засегнало личната сфера на лицето.

На следващо място, не се установява, обаче по категоричен начин, че ищеца е дал повод на полицейските органи да го задържат и отвеждат до 04 РУ-СДВР респ. да го задържат по повод спирането му за проверка за нарушение по ЗДвП.

Съдът намира, че задържането на ищеца и отвеждането му в районното на 04 РУ-СДВР е извършено извън рамките на допустимото, предписано от ЗМВР, тъй като липсват доказателства, че ищецът е бил обявен за общодържавно или местно издирване и именно това да е повода за неговото задържане и отвеждане до съответното РУ-МВР. По делото липсват каквито и да било доказателства, че ищецът се е държал непристойно и е обиждал полицейските служители, което е налагало задържането му.

Съдът намира за основателни и твърденията на ищеца, че в резултат на издадената заповед за задържане и с оглед срока на задържането му – около 19 часа престой в ареста, същият е претърпял неимуществени вреди – стрес и безпокойство респ. влошаване на здравословното състояние. Самият престой в помещението за временно задържане в резултат на наложената на лицето принудителна административна мярка по чл. 63 от ЗМВР обективно води до негативни последици върху емоционалното, психическото и физическото състояние на всяко лице. За да бъде преценена интензивността на въздействие на мярката, следва да бъде отчетен периода на престой на съответното лице и дали наложената мярка не се явява несъразмерна. В процесния случай А. Т. е престоял в помещение за временно задържане на лице при 04 РУП –

СДВР от 15.10 часа на 05.12. до 11.10 часа на 06.12.2010 г., т.е. близо 19 часа, без да са налице данни, че лицето е извършило конкретно престъпление (което от своя страна би обосновало по-дълъг и продължителен престой в РУП), а е задържан с проверка за съпричастност към ЗМ 2816/2010г., видно и от мотивите на Решение № 1636/07.04.2011г., с което е отменена заповед за задържане рег.№ 04-5140 от 05.12.2010г. , постановено по адм. дело № 570/2011г. по описа на АССГ.

По отношение на претърпените от ищеца неимуществени вреди, св. Т., майка на ищеца дава логични и житейски оправдани показания, които следва да бъдат кредитирани – в следствие на задържането му сина ѝ бил депресиран, споделил, че „изпитва една тревожност” и „страх,, от полицията за в бъдеще да не се повтори случилото се със задържането му. Сведения за емоционалното и психичното състояние на лицето след задържането могат да дадат най - близките хора – съпруг, приятел, деца, т.е. тези, които живеят в едно домакинство с лицето и/или имат пряк и непосредствен досег с него. В тази връзка следва да се посочи, че неимуществените вреди като стрес, болка, неспокойство, нервност не е необходимо да се доказват с външни формални доказателства, а това се явява неизпълнимо в повечето случаи поради липсата на свидетели при престоя в помещенията за временно задържане. Ограничаването на правата на ищеца, включително правото му на свободно придвижване чрез налагането на мярка по чл. 63 от ЗМВР без наличието на обосновано материалноправно основание и осъществения престой в съответното помещение в 08 РУП – СДВР за срок от 19.00 часа обективно е довело до причиняване на неимуществени вреди – стрес, безпокойство, нервност, за каквито вреди претендира ищецът. В този смисъл следва да се посочи решение от 02.02.2006 г. на ЕСПЧ по делото Й. срещу Б., жалба № 41211/1998 г., съгласно което подходът на националните съдилища (на РБ), изразяващ се в това, че са отхвърлили иска на жалбоподателя за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с единствения мотив, че той не бил представил достатъчно доказателство, че е претърпял неимуществени вреди в резултат на условията, при които е бил задържан, е крайно формалистичен и не може да служи като основание да не бъде използвано предвиденото във вътрешния правен ред (по ЗОДОВ) средство за защита.

Следователно, налице са материалноправните условия за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, като се поставя въпроса за претендирания от ищеца размер. Съгласно чл. 52 от ЗЗД съдът присъжда обезщетение по справедливост, като се отчетат обстоятелствата при задържането и престоят в помещението за временно задържане съдът намира, че на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 500 (петстотин) лева. За ищеца не са настъпили трайни негативни последици в емоционалния и физическия му статус, поради което обезщетение в размер на 500 (петстотин) лева се явява справедливо определено.

На основание чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде осъдена да заплати на А. В. Т. сумата в размер на 100 лева, представляваща изплатеното адвокатско възнаграждение в с оглед частичното уважаване на предявения иск, изчислени по компенсация с оглед уважената част на иска, а на Административен съд – София град сумата от 10 лв. – държавна такса по делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 4 от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град, I отделение, VII състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. В. Т. от [населено място], чрез адв. Й. Г. сумата в размер на 500 (петстотин) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди по предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до датата на окончателното му изплащане, като отхвърля иска в останалия претендиран размер до пълната сума от 1 000 лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. В. Т. от [населено място], чрез адв. Й. Г. в сумата в размер на 100 лева, представляващи направени по делото разноски.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Административен съд – София град сумата от 10 лв. – държавна такса по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: